

EL FINAL D'UN LLARG EXILI

La dona que sotragà la monarquia britànica

Les despulles de la duquessa de Windsor han tornat a Anglaterra per ser enterrades al costat de reis i reines. L'americana que marcà un precedent en la història de la monarquia britànica, fent abdicar Eduard VIII per casar-se amb ella, rebé difunta tots els honors reials que no aconseguí en vida. La duquessa morí a París el passat 24 d'abril, dos mesos abans de complir els 90 anys.

Bessie Wallis Warfield descansa, finalment, al costat d'altres deu reis i reines d'Anglaterra. Encara que no arribà mai a ser-ho per portar dos divorcis al seu bagatge, la duquessa suposà «el mal dels mals» dintre de la tradició mil·lenària de la família reial britànica. La duquessa de Windsor, per a uns, i Mrs. Simpson (cognom del seu segon marit) per a altres, nasqué a Blue Ridge Summit (Pennsilvània) dintre d'una família que al cap de cinc mesos de nàixer el primer fill veié la mort del pare. Als 20 anys, Bessie Wallis es casà amb Earl Winfield Spencer, un tinent d'aviació que, segons les memòries d'ella, de tant en tant s'excedia en el beure i fins i tot arribà a tancar-la en la cambra de bany per tot un dia.

La parella formalitzà el divorci l'any 1927, encara que s'havien separat sis anys abans. Mrs. Spencer provà aleshores diferents professions que la portaren al camp de la diplomàcia i els negocis. Segons les seves memòries, els seus ingressos econòmics no li permeteren formalitzar el divorci fins l'any 1927, quan ja havia conegut Ernest Simpson, un britànic que vivia a Nova York i que decidí tornar a Anglaterra i casar-se amb l'ex-Mrs. Spencer. Ambdós es van casar a Londres, la primavera de 1928, i aquest matrimoni engrapària l'americana per la resta de la

Les despulles de la duquessa de Windsor descansen ja al costat de reis i reines. La mort ha trencat l'aïllament. Així, acaba l'existència d'un dels personatges que van aconseguir de fer oscil·lar la institució monàrquica britànica.

Conxa Rodríguez (Londres)

La dona que hauria pogut regnar.

vida. El nom de Mrs. Simpson, no se'l trauria mai de sobre. El tinent Spencer, per la seva banda, es casaria tres vegades més durant la seva vida.

A Anglaterra Mrs. Simpson millorà notablement el seu estatus social i aviat fou introduïda per la família Simpson dintre els cercles més selectes de la societat londinenca. Al novembre de 1930, el matrimoni Simpson fou convidat a passar un cap de setmana d'esbarjo a una casa de camp on acudiria també el llavors príncep de Gal·les, hereu de la corona i home «de bon veure». En una de les menjades, Mrs. Simpson seuria al costat del príncep. Al cap de pocs mesos, el matrimoni

fou convidat a una altra festa, aquesta vegada a Fort Belvedere, residència del príncep de Gal·les a Windsor Great Park. Les trobades continuarien fins l'estiu de 1934, quan Mrs. Simpson i el príncep emprengueren un creuer sense que Mr. Simpson fos convidat.

«Sovint —escrigué la duquessa en les seves memòries, titulades *The heart has its reasons* (*El cor té les seves raons*), publicades l'any 1956—, el príncep i jo ens trobàvem seguts a terra. Potser fos en una d'aquestes nits de viatge, per les costes espanyoles, que creuàrem la línia que marca l'indefinible límit entre l'amistat i l'amor». La premsa del temps no deixava passar cap d'aquests esdeveniments. La reina Mary, mare del príncep, anomenava Mrs Simpson com «aquesta dona». Els diaris li controlaven les joies que lluïa, sobretot les que eren destinades a la dona del futur rei. L'escàndol s'havia armat i ningú no estava disposat a afluixar.

La família reial, el primer ministre Stanley Baldwin, el govern, el líder laborista Clement Attlee i els caps de l'església anglicana atabalaven el príncep pel seu festeig amb una dona casada, divorciada i estrangera. En les seves memòries explica que ella havia arribat a pensar que es convertiria en la reina d'Anglaterra.

Al gener de 1936 morí el rei George V i el príncep fou proclamat rei. La parella continuà la seva relació i Mrs. Simpson emprengué els tràmits del seu divorci, els quals tot sovint no trobaven més que entrebancs. El rei i la seva acompanyant foren retratats l'any 1936 lleugers de roba en el decurs d'un creuer pel

Mediterrani. Al mes de setembre començaren les negociacions que acabaren en l'últimàtum per a Eduard VIII: o la corona o l'americana.

Segons el seu llibre, el dia 2 de desembre de 1936 el rei li deia: «Haig de deixar-te o abdicar. I no tinc cap intenció de deixar-te». Al cap d'una setmana el rei difonia un missatge on deia, entre d'altres coses: «Trobo impossible continuar la dura tasca de responsabilitat i complir els meus deures com a rei, de la manera que jo desitjo, sense l'ajut i el suport de la dona que estimo». Amb el nou rei i la llavors encara Mrs. Simpson arribà l'escàndol i la remoguda popular. El 90 per cent de les

«...Mrs. Simpson ens ha robat el nostre rei.»

cartes adreçades als diaris feien costat a la parella. Una maliciosa cançó amb música de nadala corria entre les criatures: «Hark the herald angels sing: Mrs Simpson pinched our King» (Escolta l'anunciador dels àngels cantar: Mrs. Simpson ens ha robat el nostre rei).

Després de renunciar a la corona —era la primera vegada que passava en la història de la monarquia britànica—, per casar-se amb Mrs Simpson, a Eduard VIII, li donaren el títol de «Royal Highness», duc de Windsor, i ella, duquessa de Windsor a seques. L'actual reina d'Anglaterra

volgué afegir-li a darrera hora el «Royal Highness» que li escatimaren l'any 1936. La parella deixà Anglaterra i s'establí a l'exili que havien triat de París. Al juny de 1937 es casaven a França, al mateix temps que Mr. Simpson ja tenia la segona dona. Pocs dies abans del casament, escoltaven per la ràdio la coronació de George VI, que, amb la seva dona Elizabeth i les seves filles, una de les quals és l'actual reina, omplien de rialles i protocol la cort d'Anglaterra, recuperant el «prestigi perdut» amb el festeig dels ducs.

El matrimoni passà la resta de la seva vida a París. La mort de la reina Mary i del rei George VI (mare i germà

d'Eduard VIII) tornà a portar el tema del reconeixement de Bessie Wallis a l'actualitat. Ni a un funeral ni a l'altre se li permeté que acompanyés el seu marit, el qual, tot sol, viatjà de París a Londres, anada i tornada. L'any 1966 comença a esquarterar-se el glaç familiar amb la nova generació, continuadora de tot el pes tradicional i mil·leneri d'una família constitucional. L'actual reina convidà els seus tiets per inaugurar una placa commemorativa per la reina Mary. Al 1972 morí el duc. Prèviament, havia rebut la visita a París dels caps de la monarquia britànica, i fou enterrat a Windsor, al panteó familiar. La duquessa ocupà durant els funerals, com una convidada de la reina, les habitacions del Palau de Buckingham destinades als caps d'estat. Ara, amb la seva mort, acaba la presència d'un dels personatges que han sotragat la monarquia britànica i que obrí una crisi institucional on s'esgarrapaven la política i els sentiments.

Bessie Wallis conclou les seves memòries dient: «Hi ha alguna cosa inflexible i inhumana en els principis monàrquics. Cap forma de disciplina no pot reprimir més els instints del cor que una monarquia en defensa de la pròpia institució».

XV PREMIS OCTUBRE Edicions Tres i Quatre València, 1986

PREMI JOAN FUSTER, d'assaig: per a treballs sobre temes literaris, artístics, històrics, d'investigació, etcètera. L'import del premi és d'1.000.000 de pessetes (500.000 del premi i 500.000 de la convocatòria anterior, en què quedà declarat desert).

PREMI ANDRÒMINA, de narrativa: per a obres en prosa narrativa (contes, novel·la, memòries, etcètera). L'import del premi és d'1.000.000 de pessetes.

PREMI VICENT ANDRÉS ESTELLÉS, de poesia: per a treballs que consten d'un o més llibres de poesia, admetent-se la prosa poètica. L'import del premi és de 100.000 pessetes.

Les obres aspirants, que cal que siguin escrites en català, s'hauran de presentar mecanografiades i per quintuplicat, abans del 15 de setembre de 1986, als locals de l'Editorial Tres i Quatre.

Per a la presentació dels originals, la sol·licitud de les bases i qualsevol altra informació, dirigiu-vos a:

EDICIONS TRES I QUATRE
Moratín, 15. Tel. 351 64 92
46002-València